

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 23. Οκτωβρίου 6.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουρίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρας ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτέν καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμούντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυσιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίαις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης πανοσιδῆ ὕλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιθεώρησις καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Πανοσιδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτέν, εὕρισκεται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον δολόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀρακίων εἰκονογραφικῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἑκατομμύριον ἑκάστου ἀντίτυπου.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὐρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχε δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Δι' παραγγελίαν γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. φυλ. 22.)

τὸν ἀντίον του, διὰ μορφασμῶν τοῦ στόματος καὶ τῆς κλίσεως τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε. Λοιπὸν; λεπτὸ δὲν ἔχομεν!

— Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἀπάντα ὁ ἕτερος, σ' ἐκτάλαξιν καὶ εἰς τὴν κωμικωτάτην αὐτὴν τηλεγραφικὴν παντομίμαν, σαρδονικοὶ γέλωτες κατελάμβανον αὐτοὺς.

Ἐδῶ λοιπὸν εὕρισκοντο αἱ διπλωματικαὶ διασκέψεις τῶν ἵπποτῶν μου, οἵτινες πλήρεις πόθων, πλὴν μὲ κενὰ θαλάντια, ἐξεκαρδίζοντο γελῶντες εἰς μόνην τὴν θέσιν των, καὶ ἤδη παρὶ πιστώσεως παρὰ τινι ξενοδόχῳ ἐξήρθη λόγος, ὅτε ὡς ἐκ θαύματος θείας εὐνοίας, εἰσῆλθεν ἔκτος τις ἀναστήματος μετρίου, πυρόθριξ μὲ γενειάδα ἐπιμήκη καὶ ὀφθαλμοὺς δύο αἰλούρου ἐκφράζοντας τὴν ὑπουλόγητα καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν τοῦ νοὸς ὑπὸ τὸ πλατὺ καὶ ἐξέχον μέτωπόν του· τὸ ὄλον δὲ τῆς τραχείας φυσιογνωμίας του εἰδείκνυε ἐν τῇ σκληρότητι τῶν χαρακτηριστικῶν του τὴν ἰσχυράν του θέλησιν. Κομβωμένος ἀπὸ λαίμου μέχρι γονάτων ἐντὸς μελανοῦ ἐπενδύτου, εἶχεν ἦθος Προηγουμένου, μονῆς διαλυθείσης, ὅστις ἐν τῇ ῥαδοχρόῳ ὄψει του σοὶ ὤμνυε τὴν ἀγαθὴν καρδίαν ἀνθρώπου μηδένα λεπτὸν ἐκτιμῶντα δολόκληρον αἰῶνα ἰδανικοῦ βίου, καὶ τὸ πᾶν θυσιάζοντα εἰς μιᾶς ὥρας ζωὴν ἐν μακαριότητι ἀρκεῖ μόνον, ἔστω καὶ εἰς τὴν γωνίαν ζυλίνης τραπέζης καθημένος, ἀδιάφορον! νὰ ἠλείφεται εἰς τὴν μνήμην τοῦ Λουκούλου καὶ νὰ ἐπνήγετο εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Βάκχου, χωρὶς νὰ λησιμονῇ, ὅτι εἶναι καὶ ἄνθρωπος.

Ὁ καλὸς αὐτὸς φίλος, μὲ βῆμα εὐσταθὲς καὶ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐπλησίασεν ἄμα εἶδε τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν ἀρθοδόξω τῶν ἵπποτῶν, καὶ ἀποκαλυφθεὶς τοῦ δημοκρατικοῦ του πύλου.

— Καλησπέρα σας, αὐθένται! εἶπε κλίνας μέχρις ἐδάφους.

— Ὄ! καλῶς τὸν ἀρχοντάνθρωπον! ὁ θεὸς τῶν ἁγίων μας σ' ἐξεκρίσσειτε, φίλε.

— Κάθισε να πιης και σύ καυμένη Τέτι, να καταλάβης τί βασιλικό ποτό είναι αυτό; δροσίζει, δροσίζει.

— Όχι βέβαια και τους στομάχους σας. Πλήν· κἄτι ἀλήθεια; ἀρχοντιζὺς βλέπω; τίς ἐξωδεύει; ἢ νᾶχω καλὸ ρώτημα, τίς μαδιέται;

— Τίς θὰ μωδηθῆ ἐρώτα μας.

— Καὶ τίς λοιπὸν, θὰ μαδηθῆ.

— Ὅστις μᾶς ἐξομολογᾷ, ἡγούμενέ μου, ἢ οὔτινος πέση ὁ κόμβος.

— Τὸ δεύτερον ναί, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ὄχι!

— Λοιπὸν ἄφες τὴν περιέργειαν, καὶ ἂν σ' ἀρέσῃ κάθισαι, εἰ δὲ καὶ μὴ, ἡξέυρεις τὸν δρόμον, ἀφ' ὅπου ἤλθες, καὶ μᾶς ἀφίνεις τὸν ἀέρα ἐλεύθερο!

— Μωρὲ κι' αὐτό! Διάβολε, ὅστις σᾶς βλέπει, νομίζει, ὅτι ἐκαθήσατε ἐπίτηδες διὰ νὰ ἐμπαίξῃται τοὺς λάτρας τοῦ ποτοῦ τούτου. Καλὲ γιὰ τέι εἶσθε σεῖς;

— Ἐπζι αἱ! καὶ πόθεν τὸ καταλαμβάνεις, νὰ ζῆς ἡγούμενε;

— Ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας, οἵτινες ἀστραποβολοῦν ὡς τοῦ θηρίου καὶ κἄτι ἄλλο ζητοῦσιν· ἐν ᾧ τὰ χεῖλιά σας τὰ διψασμένα ξηρολείχονται ἄλλου εἶδους ὅμως δίψα.

— Εὐγε ἡγούμενε, εἶσαι μὰ τὸ γένειόν σου τὸ δλόπυρον πνευματωδέστατος· πρόσθε ὅμως, καὶ τὰ στομάχια μας ὅτι εἶναι πεινασμένα.

— Χά! Χά! Χά! πεινᾷς ἀρκούδιον; πῶς τὸ ἐκατάλαβα.

— Καὶ τρομερὰ πεινῶ! ὡς ἄνθρωπος σωθῆς ἀπὸ ναυάγιον κολυμβῶν. Πλήν καθὼς μᾶς βλέπεις, παρὰ τζακιστό! ἡγούμενε· καὶ ἂν ἤθελες νὰ χύτης τὸ ἀσῆμι σου ἐκεῖ κατὰ τὸν Παρνασσό, τὸ ξενοδοχεῖον δηλαδὴ, βεβαιώσου, ὅτι καὶ αἱ ἐξοχότητές των ἀπὸ ἀβροφροσύνην τᾶχα, ἤθελον τιμήσει τὰς καλὰς διαθέσεις σου, χωρὶς νὰ εἶπω, ὅτι κατὰ συμπάθειαν πάσχουσιν, ὅ,τι σοῦ ἐκμυστηρεύομαι. Ἐννοεῖς τώρα ἄγχι ἡγούμενε;

Μωρὲ κι' αὐτό.

Ἴππόται καὶ χωρὶς λεπτό!

— Πάτερ ἡγούμενε συγχώρησέ μου νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι μόνον τὴν τροφαποθήκην τῶν ὠφελίμων γνώσεων ἀνέγνωσες. Πλήν καλότυχε καὶ ὀλίγην ἱστορίαν, ἂν ὄχι τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου, τοῦλάχιστον τοῦ μεσαιῶνος καὶ μάλιστα τῶν ἱπποτῶν, ἀφοῦ θέλεις νὰ κοσμήῃς τὴν ἀνθοδέσμην μας.

— Ἐννοεῖται! ὅτι θέλω νὰ ἦμαι ἱππότης, πλήν ὄχι πάλιν ἱππότης τῶν τριόδων, ἢ *καβαλλίερος σέντζα φαρδίσι*.

— Καὶ βέβαια! αὐτὸ θὰ εἰπῇ ἱππότης· καὶ ἄκουσε ἂν θέλῃς· ἂν καὶ εἰξεύρω, ὅτι διὰ νὰ σὲ πείσω θὰ πεινάσω πλειότερον· μολαταῦτα ἄκουσε, διότι καὶ τοῦτο εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς ἱπποτικὸς ἀφορισμούς.

— Λοιπὸν ἀκούω, πλήν μὴ μὲ ἀγριοβλέπῃς διότι φοβοῦμαι.

— Χωρὶς νὰ φοβεῖσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, τὸν παλαιὸ καιρὸ, καθὼς ἔλεγεν ἡ μακαρίτις ἡ μάμμη μου, ἱππότης ἢ καβαλλίερος ἐλέγετο

ἄνθρωπος σωσθῆς, μὰ σωσθῆ! καλὴ ὥρα, ὡς ἡμᾶς· ἄνθρωπος, ὅστις ἂν εἶχεν ἡγόραζεν, ἢ ἤρπαζεν, ἢ . . . Τέλος πάντων εὗρισκεν ἓνα ἵππον· ἐκρέμαζεν εἰς τὴν πλευράν του μίαν *σαμαροπαῖδα* καλῶς ἀκονισμένην, ὅμως, καὶ καλῶς γεγυμνασμένην, ὥστε νὰ εὗρισκῆ πάντοτε τὸ τρωτὸν μέρος τοῦ περιφρονουμένου τὴν εὐαίσθητον ὕψιν της· ἐρρίπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐν ἐπανωφόριον, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ στρώμα καὶ ἐφάπλωμά του· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερεν πῖλον πτερωτὸν, ὅπως τοῦ δεικνύει φαίνεται τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, διότι ἐννοεῖται πάντοτε εὗρισκετο ἐν ὑπαίθρῳ· καὶ μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν πανοπλίαν, καλέ μου ἡγούμενε, καὶ μὲ τὸ ὑπογένειόν του τὸ ὑποβλεπόμενον ἀπὸ τὸν ἀνορθωμένον του μύστικα, ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἀφοῦ πρῶτον ἐσταυροκοπεῖτο τρίς, ἐπικαλούμενος τὰς εὐχὰς τῶν ἀποθαμμένων του, καὶ οὕτω διατρέχων τὰς κοινωνίας, ὑπερασπίζετο τοὺς ἀδυνάτους κατὰ τῶν ἰσχυρῶν, τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας κατὰ τῶν Λουκούλων καὶ τῶν Βάκχων.

— Καὶ ὁ θεὸς βλέπων τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν πεινάν του, ἐξελε τοὺς ἀγγέλους του (ὅπως καὶ σὲ πρὸς ἡμᾶς) ἀπὸ τὰ παράθυρα, ὄχι βέβαια καθὼς καταλαμβάνεις τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ τότε πῦλαι ἄδου οὐ κατίσχυον αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ προφητᾶναξ Δαυὶδ.

— Εὐγε! εὐγε! πλήν φίλε θὰ πονέσεις τὸν στόμαχόν σου.

— Κύριοι, μάθετε, ὅτι ἀκονίζω τοὺς ὀδόντας μου· λοιπὸν κατόπιν τὰς ἐπευφημήσεις, μὴ μὲ διακόπτετε, καθόσον πρόκειται νὰ συμπεράνω.

— Νὲ συμπεράνης;

— Καὶ βέβαια! νὰ συμπεράνω, ὅτι καὶ ἡμεῖς οὐδῶλως διαφέρομεν ἐκείνων· μάλιστα τοὺς ὑπερτεροῦμεν, διότι ἐπεφέραμεν ἀπλοποιήσεις εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱπποτισμοῦ.

— Δηλαδὴ πῶς;

— Δηλαδὴ ἰδοῦ· ἐκεῖνοι εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην ἵππου, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, διότι παρῆλθεν ὁ συρμός, καὶ διότι ἀποστολικῶς ἔχεις μεγάλητερον τὸν *μισθὸν* εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν· καλὸν ἤθελεν εἶσθαι ἐφ' ἀμάξης, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι χριστιανικὸν νὰ ἔχωμεν δρόμους ἀμαξωτοῦς διατοῦτο εἶναι ἐντιμώτερον καὶ εἰς συνάντησιν τῶν ληστῶν ἀκινδυνωδέστερον, ἂν μάλιστα ἀντὶ τῆς φοινικῆς σπάθης τὴν ὁποῖαν κατὰ προνόμιον φέρουσι τινες σήμερον ἀθωώτατα, στηρίζεσαι ἐπὶ τῆς ποιμαντικῆς ράβδου τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ οἱ Πατριάρχαι ἐκράτησαν, διὰ νὰ ἦναι πατριάρχαι· αὐτὸ θὰ εἴπῃ ἱππότης, ἂν παρέλειψα τίποτε συμπλήρωσέτο.

— Ὅλα καλὰ, ἀλλὰ ράβδος εἰς χεῖρας ἱπποτοῦ.

— Αἱ! φίλε μου, τί θέλεις τώρα, ἀφοῦ παρῆλθεν ὁ συρμός. Ἐπειτα ἀδελφε, δὲν πρόκειται διὰ νὰ σωφρονίσῃς τὸν ἀτακτοῦντα;

— Βέβαια! πλήν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃς τοὺς ἀδυνάτους.

— Λοιπὸν ὅσον διὰ τὸ πρῶτον, τὸ ξύλο, φίλε μου, τὸ ξύλο! ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν παράδεισον· διότι δι' αὐτοῦ προξενεῖς πάθημα ἄδυντον μὲν, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἰατρύσῃ μὲ ὀλίγα καταπλάσματα ἀπὸ κρέ-

μια κατόπιν τοῦ χρησιμεύει καὶ ὡς μάθημα· ἐνῶ διὰ τοῦ ἄλλου ἀφαι-
ροεῖς πολλάκις ὅ,τι δὲν δύνασαι νὰ δώσης, καὶ συγχρόνως ὁ παθὼν δὲν
δύναται νὰ ὠφελῆθῃ ἐξ αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ ἐπανα-
φέρωμεν τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὴν εὐθειαν...

— Χὰ! χὰ! χὰ! καὶ πὼς θὰ ὑποστηρίξῃς τοὺς ἀδυνάτους;

— Τοὺς ἀδυνάτους; ἰδοὺ! αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀμέσως δύναμαι νὰ
σοὶ δώσω ἕν παραδειγμα, καὶ διὰ νὰ μὴν βραδύνωμεν, λαμβάνομεν
μῖαν ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν λεχθέτω ἕν παρενθέσει, πληρόνεις σύ· ῥιπτό-
μεθα ἐντὸς αὐτῆς, κατευθυνόμεθα εἰς ἕν ξενοδοχεῖον πρῶτον (διὰ πολ-
λοὺς λόγους) καθήμεθα, πλὴν ἐσπευσμένως.

— Φαγὶ ξενοδόχε! φέρει φαγὶ ὁ ξενοδόχος, τὴν γεμίζομεν μέχρι
λάριγγος, πίνομεν μέχρι χείλους, πληρόνεις σύ καὶ καθόσον ὁ ἄμαξᾶς
εἶναι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του, ἀναβαίνομεν. Ἐμπρός! κτύπα ἄμαξᾶ!
καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διατρέχομεν τὰς συνοικίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς,
καὶ βλέπεις τότε, ἄγιε ἡγούμενε, (ἡ εὐχὴ σου μετ' ἡμῶν), πόσους ἀδυνά-
τους δύναμαι νὰ ἐνδυναμώσω μετ' αὐτὴν! καὶ εἶδειξε ῥάβδον πολυκόμβον
παριστάνουσαν ἐν μικρογραφίᾳ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ῥόπαλον, καὶ πόσους
ἀτακτοῦντας νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθειαν ὡς καλὸς ἱππότης, εἰς τὸ
ὄνομα τῆς ὥραιάς μου. Χωρὶς ν' ἀντιβαίνω καὶ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς
καλῆς μας ἀστυνομίας.

Οὐρα α α! ἀντήχησε τὸ καφενεῖον καὶ γέλωτες σαρδονικοὶ ὑπῆρξαν
ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς τρομερᾶς αὐτῆς εὐγλωτίας τοῦ ἀρκουδίου.

Γέλοια φίλοι ποταμοί!
πλὴν λεπτάκι, ἄς νὰ μὴ!

Ἰπέλαβε μετ' ἐπιφάνειαν ὁ πεινῶν ῥήτωρ, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ πανιερώ-
της του καταθέτουσα τὸ τίμημα τῆς διασκεδάσεώς μας μεταβάλλει
τὴν ταυτοφονίαν τοῦ δευτέρου μου στίχου μετ' ὁ δραχμῆ.

— Εὐχαρίστως! ἐγὼ διὰ τοὺς ἱππότες θυσιάζω τὸ εἶναι μου, καὶ
πρὸς βεβαίωσιν ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου λάβετε φάγετε, πίετε ἐξ αὐ-
τοῦ χωρὶς νὰ φοβεῖσθε, ὅτι τὸ πάχος του θὰ ἐνοχλήσῃ τὸν στόμα-
χόν σας.

Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, ἔρριψεν αὐτὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἐφ'
ῆς διεσπάρησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατακυλῶντα δεκάλεπτα, πεντάλε-
πτα καὶ μετὰξὺ αὐτῶν διέφρευγον ἐν ἡ δύο ἐννενηκονταπεντάλεπτα,
ὡς ἀσπέρεις ὑποτρέμοντες εἰς τὸ βάθος χαλκοχρόου οὐρανοῦ.

— Μὰ τοὺς ἀγίους προστάτας μας! εἶσαι ἱππότης καθ' ὅλα, Κύρ
ἡγούμενε! ἐκραύγασέ τις

— Ἐν, δύο, τρία, πέντε, ἐμυρμύριζεν ἕτερος, ἀριθμῶν τὰ νομί-
σματα.

— Ἐὶ καὶ σφάντζικα ἐπεφώνει τρίτος, μὰ τὴν χάριν των, εἴμεθα
Κροῖσοι, πλὴν ὄχι δὰ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βοσπόρου.

— Ἐπτὰ, δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι δεκάλεπτα, ἐξηκολούθει ὁ ἀριθμῶν,
καὶ δέκα δεκαπέντε εἴκοσι πεντάλεπτα· συλλάβετε, κύριοι, καὶ δύο,

τρεῖς δραπέτας, οἵτινες ἐκρύβησαν ὑπὸ τοὺς πόδας σας τὸ ὄλον δραχ-
πέντε καὶ λεπτὰ πέντε, ἀκριβῶς.

— Εὐγε λογιστᾶ! ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ ἄνθρωπος λογιστῆς, νὰ ἀριθμῆ
ἐκ στήθους.

— Πλὴν πόσα εἶπας;

— Πέντε, πρίγγιπές μου καὶ πέντε στῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια, ὡς
λέγει ὁ λόγος.

— Κάλλιον εἰς τοῦ ξενοδόχου τὰς χεῖρας, λέγω ἐγώ.

— Πλὴν εἶν' ὀλίγα.

— Τὰ διπλασιάζω, κύριοι, ἂν εὑρεθῇ τις μετὰξὺ ὑμῶν καὶ με-
κερδίση τρεῖς εἰς τὸ σφαιροπαίγιον, ἄλλως δὲν πληρόνω τίποτε.

— Διάβολο! ἡ ἀμοιβὴ καλὴ, πλὴν ἡ ἀπειλὴ δὲν εἶναι τόσον χρι-
στιανικὴ, καὶ ἐγὼ δὲν ἀναδέχομαι τὴν περι τῶν ὄλων μονομαχίαν,
ὁ ἡγούμενος δὲν ἀστειεύεται.

— Τῷ ὄντι παίζει ὡς ὁ διάβολος.

— Καλὲ τί διάβολος; ὁ Ἐρωτόκριτος μετ' ὁ ἀκοντᾶρι του, ἂν ἦ-
τον ἀνταγωνιστῆς του, ἤθελεν ἀστοχῆ εἰς τὰ κτυπήματά του.

— Ἐντούτοις, εἰς ἐξ' ἡμῶν πρέπει νὰ δεχθῆ τὴν προτεινομένην μο-
νομαχίαν, ἄς δοκιμάσωμεν τὴν τύχην μας.

— Ἐγὼ, Κύριοι, ἐγὼ ὅταν πρόκειται περὶ μονομαχίας καὶ θὰ ἰ-
δῶμεν, ἂν θὰ ἦναι εὐτυχέστερος τοῦ Γολιάθ ὁ ἡγούμενος.

— Ὡ! καλὰ καὶ ἄγια Παπουλάκε μου, πλὴν πρόκειται περὶ τῶν
ὄλων, ἀπὸ τὰ εὐστοχα κτυπήματά σου ἐξαρτᾶται ἡ διασκεδάσις τὴν
ὁποῖαν τόσον ποθοῦμεν, καὶ ἡ πανιερότης του καυχᾶται, ὅτι δίδει
μαθήματα.

— Αἶ! θὰ δοκιμάσω· ἀφοῦ πρῶτον ἐπικαλεσθῶ τὰς εὐχὰς σας
καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ μετρητοῦ.

— Αἶ! ἄκουσε σύ παιδί! ἐδὼ, βλέπεις, πρόκειται περὶ μονομαχίας,
καὶ ἐννοεῖς, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς ἄμαξια τέσσαρα, καὶ νὰ μετρᾷς προ-
σεκτικὰ. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ καλὸς Παπουλάκος ἐκλείσει τὸν ἕνα του
ὀφθαλμόν, ἐνῶ τὸ θυλάκιον τοῦ ἔσωκαρδίου του ἐμειδίασε χαριέστατα,
καὶ δῶα τρία δεκάλεπτα μετέβησαν τηλεγραφικῶς εἰς τὴν χεῖρα τοῦ
παιδὸς, τοῦ ὁποίου ἐφενδρύνθη ἡ φυσιογνωμία καὶ εἶπεν εἰς ἕν του
πονηρὸν μειδιάμα.

— Αὐθέντα, ἐκατάλαβα, μείνε ἡσυχος! καὶ χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ἂν
ἐξακολουθῆς ὡς ἤρχισες εἶσαι κερδεμένος.

Καὶ τῷ ὄντι εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου, καθ' ὃ πότε ἡγού-
μενος ἐκέρδιζε τὴν πρώτην, πότε ὁ Παπουλάκος τὴν δευτέραν ὁ προ-
ηγούμενος μετέβη νὰ καλλοπισθῆ ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου κατόπτρου
τοῦ καφενεῖου καὶ νὰ παρατηρήσῃ πληρώων τὸν καφεπώλην, ἂν πα-
ρήλαξε διόλου ἡ ῥοδόχροος ὄψις του ἐφ' ἧς ἐστηρίζοντο τινὲς κατα-
κτήσεις του

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αϊ, γράφε, γράφε λοιπόν, Δέσποτη, πολλή σκέψις δὲν χρειάζεται, ὅστις πολὺ ἀναμετρεῖ τοῦ Γάμου τὰ ἔξοδα, ποτὲ γάμο δὲν κάμναι· αὐτὸ ἤκουσα νὰ λέγουν τὴν προχθὲς τρεῖς καλοὶ προσενευνταὶ εἰς ἓνα γέροντα δικηγόρον τὸν ὁποῖον ἔπασχον νὰ πείσουν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μὲ μίαν πολλὰ εὐγενικῶς γέα, ἥτις κατὰ τινὰ ποιητὴν

Τὸν ἀγαπᾷ ποῦ ἡ γῆ μακραίνεται,

Ἄν δὲν τὴν χαιρετῆσῃ τῆς κακοφαίνεται.

— Ἐχεις δίκαιον, χαριτωμένε μου, ἀλλὰ καταλαμβάνεις, ὅτι δυσκολεύομαι, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπουσίαν μου, τὴν καθυστέρησίν σου εἶναι μία ἔλλειψις.

— Τῷ ὄντι! μία ἔλλειψις πολλὰ οὐσιώδης φαντάσου νὰ μὴ πηδῆσῃ ὁ διάβολος ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἑβδομάδας εἰς κοινωνίαν ὁποῦ τόσο ἀρέσκουν τὰ πηδήματα, τοῦ διαβόλου τὰ πηδήματα! καὶ ὁ Ἄβδηρίτης νὰ μὴ ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς καλοὺς συμπολίτας του, οἵτινες γελοῦν, ξεκαρδίζονται νὰ γελοῦν, ἂν μόνον εἰδῶσι γεγραμμένον, ὅτι τὸ δαιμόνιον εἶπεν εἰς τὸν Ἄβδηρίτην, γέρο μου, καὶ ὁ Ἄβδηρίτης εἰς τὸ δαιμόνιον, παμπόνηρο. Ἐν ᾧ μῆτε ἐν δάκρυ, ἓνα παλμὸν δὲ ἔχουσι διὰ τὴν ταλαίπωρον, τὴν κυρὰ πολιτικὴν, ἥτις καταπατεῖται ὑπὸ τὸ βαρὺ πέταλον τοῦ ἀστυνομικοῦ ἵππου καὶ κυλιέται εἰς τὸν τροχὸν τῆς ἀμάξης του.

— Ἄφες, ἄφες, τὴν πολυλογία, καὶ λέγε πῶς θὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἔλλειψιν ἡμῶν.

— Τὸ εὐκολώτερον, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ νὰ εἰπῆς τοιαῦτα πράγματα, καὶ νὰ μεταχειρισθῆς παρομοίας φράσεις αἵτινες νὰ ὁμοιάζουν μὲ φρούρια εἰς τὸν ἀέρα, καὶ σιδηροδρόμους εἰς τὴν Ἑλλάδα· πλὴν καὶ λαμπρὰς ἰδέας ὡς τὰς Ἀθῆνας φωταγωγημέναις μὲ γαζ, — δηλαδή μεγάλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐμφαίνονται μόνον εἰς τὸ χαρτί! καὶ ἐπειδὴ καὶ σὺ πρόκειται νὰ δικαιολογηθῆς εἰς τὸ χαρτί, γράφε, γράφε, ἐνῶ θὰ σοῦ ὑπαγορεύω, Ἄβδηρίτης καὶ γέρον ἀνθρώπος σὺ, κανεὶς δὲν σοῦ συνερρίζεται γράφε λοιπόν.

ε Καλοὶ μου ἀναγνώσταί, καὶ ἀναγνώστριά μου συμπαθεῖς, εὐτελῶς

προσκυνῶ σας -- εἰξεύρω, ὅτι πρέπει νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην καὶ δι' ἐμὲ, διότι καθυστέρησα ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, καὶ διὰ τὰ μὴ πηδήματα τοῦ Σατανᾶ μου οἷχ ἤττον ὁμῶς μάθετε, ὅτι ὑπεράνθρωπα ἐμπόδια παρενεβλήθησαν, καὶ περιστάσεις ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεως ἡμῶν συνετέλεσαν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἔλλειψιν· ἔλλειψιν ἥτις πιθανὸν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου ἐνόσω μάλιστα, ἡ καλὴ μας νεολαία προτιμᾷ νὰ παίξῃ, χάριν διασκεδάσεως, δομητὸ ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἐντὸς τῶν καφετείων, καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ μας ἀναμένουσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τόπου ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐνδύματος· πλὴν λέγεται λόγος, ὅτι τὸ φόρεμα δὲν εἶναι φρόνημα, καὶ αἱ ἀρχαὶ εἶναι πεποιθήσεις. Καθὼς λόγου χάριν· οὔτε ἂν οἱ Ἰνδοὶ νικήσουν τοὺς Ἄγγλους, οὔτε ἂν ἡ ἀλώπηξ Ἀυστρίας ταπεινωθῇ ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τῶν ἡγεμονιῶν, ἐγὼ δύναμαι νὰ πεισθῶ, ὅτι οἱ σιδηροὶ ποδόγυροι καὶ τὰ πλατεῖα καπέλλα τῶν ἐξευγενισμένων κυριῶν εἶναι φόρεμα τόσο οἰκονομικὸν καὶ τεριάζει εἰς καθεμίαν, χειμῶνα καλοκαίρι. Βλέπεται αὐτὰ εἶναι ἀρχαὶ εἶναι πεποιθήσεις εἶναι ἰδιοτροπία, κύριο, καὶ ἂν δὲν τὴν ἀλλάσω ἀπέναντι ὄλων αὐτῶν μὲ συγχωρεῖτε.

— Μὲ συγχωρεῖς, καὶ σὺ φλύαρο, ἀλλ' αὐτὰ δὲν δικαιολογοῦν τὴν ἔλλειψιν μας, καὶ διόλου, μὰ καθόλου, δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὸ πνεῦμα, μὲ τὰς εὐφυΐας σου, οἱ συνδρομηταὶ μου οἱ ἀναγνώστῃ σου, οἵτινες θέλουν πηδήματα τολμηρὰ ὡς τοῦ φύλλου, πρωτότυπα.

— Μὴν ἀκούς, μὴ τὰ πιστεύεις εἶναι τοῦ Κυρίου Ἀστυνόμου διασποραὶ, διότι ἔχει συμφέρον νὰ διαψεύσῃ ἕτι διακηρύττομεν ὡς βέβαιον, ὅτι ἐζήτησε τὰ μάλλινα σκεπάσματα τῶν Χολεριάντων, ἐκ τοῦ νοσοκομείου τῶν ἀφροδισιακῶν νοσημάτων, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν ζύμην τοῦ ἄρτου τὸν ὁποῖον ζυμῶνει καὶ φουρνίζει καὶ ξεφουρνίζει καὶ πωλεῖ ἡ ἰδία διεύθυνσις αὐτοῦ, καὶ διατρέφεται ὁ λαός. Χάρης ὁμῶς εἰς τὸν ἱατρὸν Α. Κουτουφάν τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἐπιστασίαν τοῦ νοσοκομείου ἐκείνου, τὸ κακὸν ἐπρολήφθη ἢ μήπως σὲ ἐσκανδάλισε τοῦ Σ. Π. ἡ ἀνακάλυψις, ὅστις ἐζύμνησε μίαν αὐγὴν καὶ σὲ ἤλεγξεν εἰς τὴν τυπωμένην Αὐγὴν, ὅτι δῆθεν μετέφρασες μίαν εὐφυΐαν; ἂν ἦτο καὶ μέγα τι...

— Μέγα, ἢ μικρὸν τὸ εἶπε.

— Τὸ εἶπε, διότι ἀνήκει φαίνεται εἰς τὴν ἀγίλην τῶν στειρῶν, αἵτινες μισοῦσι τὰς τοκάδας, καὶ δάκνουσιν οὐ μόνον τὰ τέκνα, ἀλλὰ καὶ τὴν οὐρὰν αὐτῶν, ἐνῶ φαίνεται, ὅτι θέλουν νὰ ἐναποθέσωσιν ἐκεῖ ἓν γλυκὺ φίλημα ἀγάπης.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, δαιμόνιον πιστεύω, ὅτι πρέπει νὰ ὑπεραπίσωμεν τὰ πρωτότυπά μας, ἀπὸ τὸ θηρίον αὐτὸ τὸ Σ. Π. διότι καὶ σὺ ἔχεις τὸ μέρος σου καὶ ἂν ἐξακολουθῇ μὲ τόσο πείσμα καὶ τόσο πνεῦμα ὡς ἤρχησε, μὰ τὴν ἰσχυρὰν κεφαλὴν του καταστρεφόμεθα.

— Χι, χι, ἐνοεῖται! μίαν λέξιν ἂν προφέρῃ εἰσέτι ψευδῆ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ γλῶσσα του ἐδέθη δαιμονικῶς διὰ τῆς οὐρᾶς μου, διότι

δὲν ἀρέσκομαι μακρὰς συζητήσεις μετὰ Σαπηνένα ὀνόματα, καθὼς ἀρ-
χίζει μάλιστα ἀπὸ Σ. Π.

— Ἄφες τον, νὰ ζῆς, ἄς πάη στὸ καλὸ! καὶ ἔλα, ἔλα νὰ διηγηθῶ-
μεν τοῦλάχιστον τὶ ἐπράξαμεν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μας, ἀφοῦ δὲν ἐδυνήθη-
μεν νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν καθυστέρησίν μας.

— Δέσποτα, ἐγὼ, καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν ἔχω νὰ δώσω κανένα
λόγον, οὔτε θέλω νὰ διηγηθῶ· σὺ κρατεῖς τὴν οὐράν μου, σὺ προστά-
ζεις, πῆδα ἐδῶ τρικέρατε, πῆδα ἐκεῖ σατανᾶ, τηλεγράφιζε δαιμόνιον·
σὺ λοιπὸν ὑπόκεισε καὶ εἰς λογοδοσίαν. Εἰς αὐτὸ σου μάλιστα τὸ μέ-
χρι Σύρου ταξιδίδιον δὲν ἐνέχεται οὔτε ὁ μικρὸς μου ὄνουξ.

Ἐνθυμῆσαι, ἦτον ἡμέρα τρίτη, ἦτον... ἄχ σκληρὸ! ἦτον ἡ ἡμέρα
καθ' ἣν πρὸ ἕξ μηνῶν μετὰ ἡχημαλώτησες, ὅτε καὶ πάλιν ἐξυπνῶν ἐν πρῶτῷ
ἐνῶ ἤλθειπα τὴν οὐράν μου διὰ νὰ γίνῃ ἐλαστικωτέρα, καὶ στρίβον τὰ
κερατιδιά μου διὰ νὰ ἦναι στερεώτερα, ἤμην ἔτοιμος εἰς τὸ πρῶτον
πρόσταγμά σου νὰ πιθῶσω ὅπως χαρὰ εἰς τὸ ἔργον μου, αἰφνης βλέ-
πω νὰ με συλλαμβάνῃς ἐκ τοῦ ἐνὸς κερατιδίου μου καὶ νὰ μοὶ λέγῃς, ἐμ-
πρὸς, τρικέρατον! ἔμβα μέσα εἰς τὸν σάκκον μου, θὰ ἔλθῃς μαζί μου,
θὰ μεταβῶμεν εἰς Σύρον... .

Ἐξεπλάγην, σὲ παρεκάλεσα νὰ με ἀφήσῃς ἐκτὸς τοῦ σάκκου σου, νὰ
πιθῶ τοῦλάχιστον ἐλεύθερα εἰς τοῦ ἀτμοκινήτου τὸ κατάστρωμα, νὰ
ἀναπνέω τὸν θαλάσσιον ἀέρα· ὄχι, δὲν ἠθέλησες· ἐροθήθης μὴ σοῦ πα-
ρέξω σκάνδαλα. Τὶ ἠδυνάμην νὰ πράξω, τὸ ταλαίπωρο, ἔτυχε ἡμέρα
τρίτη, καθ' ἣν οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλ' ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ διάβολοι ἐργάζον-
ται διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐγὼ ὑπήκουσα νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ σοῦ.

Εἰσῆλθα εἰς τὸν σάκκον σου καὶ τοῦ στρεφόμενου κλειθροῦ ὁ ἦχος
ἀντήχησεν εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας μου, διότι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ
διάβολοι καρδίαν τὴν ἴσην, ὅσην στερεοῦνται πολλοὶ ἀνθρώποι... κατ'
εὐτυχίαν ὅμως τὸ κλειθροῦ ἐξεργόμενον ἄφινε ὀπὴν ἰκανὴν νὰ δραπε-
τεύσῃ δι' αὐτῆς ὅλων τῶν διαβόλων τὰ τάγματα, ἂν ἐκρατοῦντο ἐκεῖ
αἰχμαλώτα. Ἐτυχα ὅμως μόλις, καὶ ἐνοεῖται, ὅτι ὠφελήθη τῆς περι-
στάσεως· ἐνῶ δὲ ἦσο ἔτοιμος νὰ καταβῆς ἀπὸ πρῶτας εἰς Πειραιᾶ, ἐγὼ
εἰργάσθην νὰ σ' ἐμποδίσω εἰ δυνατόν καὶ ἀπὸ τὸ ταξιδίδιον σου.

Καὶ πρῶτον ἐνέπνευσα τὴν ἰδέαν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ὑποκεί-
μενον, τὸ ὁποῖον σέβασαι, νὰ γράψῃ τὴν σχοινοτενῆ ἐκείνην ἐπιστο-
λὴν πρὸς τινὰ φίλον σου εἰς Σύρον, καὶ τῆς ὁποίας ἡ δημοτικὴ σύντα-
ξις σὲ ἐκράτησεν αἰχμαλώτον ἀπὸ τῆς ὀγδόης μέχρι τῆς δεκάτης· καὶ
ἐνῶ ἤλπιζες, ὅτι ἀναχωρεῖς, εὐρέθη τεθραυσμένον τοῦ ὥρολογίου σου
τὸ ὑάλινον ἐπικάλυμμα, ἐφ' οὗ εἶχα ἐγγίσει μόλις τὸν ὄνουξά μου, καὶ
ἡμισεῖα ὥρα δὲν ἤρκεσεν εἰς ἐπιδιώρθωσιν αὐτοῦ. Τρέχεις τότε ἀπνευ-
στὶ νὰ λάβῃς τὸ δανεικὸν κιβώτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ θέσῃς τὰ ὀ-
λίγα ἐνδύματά σου· τὰ κλειθρα, χωρὶς ἀμφιβολίαν, τὰ εἶχε πάρη ὁ
διάβολος, δηλαδὴ ἐγὼ, διότι κανένα δὲν εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν του. Τέ-
λος κατορθῶνεις, εὐρίσκεις ἕτερον καὶ φθάνεις εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς
τρεῖς Μ.Μ. καὶ ἐνῶ ἐπίστευσας, ὅτι τὸν ἀμαξηλάτην τὸν πληρώνεις μίαν

ἀργυρὰν δραχμὴν, τὴν ὁποίαν ἐσυμφώνησες, δίδαις συνεργεῖα διαβόλου,
χωρὶς ὅμως νὰ τὸ παρατηρήσῃς, νόμισμα δύο φράγκων. Τὸ ἀνεκάλυ-
ψας κατόπιν, ζητεῖς τὸν ἀμαξηλάτην, οὔτε ἐφάνη· καὶ ἐγὼ δι' ὅλων
αὐτῶν ἐξεδικούμην τὴν αἰχμαλωσίαν μου, καὶ ἤλπιζα, ὅτι τὸ ἀτμό-
πλοιοῦν ἔμελλε τέλος πάντων νὰ σὲ ἀφήσῃ ἔξω, διότι εἶχεν ἤδη ἀνασπά-
σει τὴν ἀγκυραν, ὅτε δὲν εἰξείρω τί ἐφώτισε τὸν ὑπὲρῆτὸν τοῦ καφε-
νείου νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι τὸ διὰ Σύρον ἀτμόπλοιο ἀναχωρεῖ· ἀκριβῶς ἐπλή-
ρωσε τὴν αὐθάδειάν του, διότι ἡ οὐρά μου εὐρέθη εἰς τοὺς πόδας του
καὶ ὁ δίσκος τὸν ὁποῖον ἐκράτη, ὡς ἦτο καὶ εὐρίσκετο, ἐπολλαπλασιά-
σθη εἰς κλάσματα.

Εἶδα τότε, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ σ' ἐμποδίσω, καὶ ἰδοὺ ἐταξιδεύο-
μεν τὴν πρὸς τὴν Σύρον ἀγούσαν· ἐνθυμῆσαι, ὅτι ἐπροτίμησες νὰ μεί-
νῃς εἰς τὴν τράπεζαν τρώγων ἐν *μπιζτέκιον* ἐν ᾧ ἀπέναντι σὲ ὑπέ-
βλεπον ὁ λαίμαργος ὀφθαλμὸς ἐνὸς τῶν διευθυνόντων τὸ ἀτμοκίνητον
ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ προτομὴ ὁμοίαζε τὴν τοῦ πελεκᾶνος, διότι
καὶ μύτην εἶχεν ἀξιοπρεπῆ καὶ σάκκον ἔφερον φυσικὸν ὑπὸ τὰς σια-
γῶνας ὡς ἐκεῖνου· ἐν μόνον, δὲν εἶχε πτερὰ, ἀλλὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶ-
μα ὁμοίαζε γεροντοχελώνης, ἥτις ἔφαγε μίαν ὀλόκληρον λευκάνην
σαλάτας ἀπὸ πατάτας, διπλὴν μερίδα *μπιζτεκίου* καὶ ἓνα ἰχθὺν
ὀκαδιαῖον, σημεῖον, ὅτι εἰς τὴν νεότητά του εἶχεν ἐξακιθῆ εἰς
τὸ τρῶγειν καὶ εἰσέτι ἤθελε πίνει ἴσως, ἂν εἶχε, ἀπὸ τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὁ
ὑπὲρῆτης ἐκήρυξεν, ὅτι ἐσώθη. Ὁ νεώτερος συνάδελφός του τρώγει ἐπί-
σης ἀνδρικὰ, πλὴν δὲν πίνει· μεταξύ των ὑπάρχει τόση ἀφέλεια καὶ
τόση οικειότης, ὥστε νομίζεις, ὅτι τότε κατὰ πρῶτον συνητηθήσαν ὡς
προσκεκλημένοι εἰς ξένην τράπεζαν. Ἀφίνω δὲ, ὅτι ἡ εὐγένειά των
ἔρρεε, καὶ ἡ ἀνατροφή των πρέπει νὰ ἦτο ὑψηλὴ, διότι εἰσῆλθον εἰς
τὸ δωμάτιον καὶ οὔτε ἐν βλέμμα χαριετισμοῦ ἀπύθουον πρὸς τοὺς
πέντε συνεπιβάτας μου.

Ἐξήλθομεν τότε εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου ὁ νεάζων γέρον διευθυ-
ντῆς τοῦ ἀτμοκινήτου, ἄνθρωπος πολὺπειρος, ἐχαριεντίζετο, προσφέρων
ὑπὸ τὸ γλυκὸ φέγγος τῶν ἀστέρων, τὴν λατρείαν του πρὸς τὴν ἐννεα-
ετὴς κοράσιον πλουσίαν οικογενεῖας, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐστενοχωρήθη
τὸ ταλαίπωρο, ὥστε ἐτόλμησε νὰ τὸν εἰπῇ.

— Μὰ, κύριε πλοίαρχε, ὁμιλήσετε παρακαλῶ καὶ μετὰ τὴν μεγαλη-
τέραν ἀδελφὴν μου, ἥτις ἴσταται παρειαί, εἶναι ἐπίσης ὠραία καὶ δι-
δει πολὺ καλὰς ἀπαντήσεις... .

Τὰ ἐπίλοιπα τὰ ἤκουσες μόνος σου, ἦσο σιμὰ, διότι ἐγὼ προσῆχα ὅ-
ταν τῷ κατεφίλει τὰς χεῖρας, τί εὐγενὴς γέρον!

Τέλος ἰδοὺ ἡ Σύρος, εἶναι ἕρπρος βαθύς, καὶ τὰ ἡμισέβαστα φῶτα
τῶν οἰκιῶν, ὁμοιάζουν ἀστέρας ὑποτρέμοντας εἰς τὸ στερέωμα λευκοῦ
οὐρανοῦ.

Ἡ Σύρος εἶναι νῆσος, Δέσποτα· ἡ πόλις τῆς μορφώνει ἀμφιθέατρον
καὶ ἡ νῆσος τὸ ἀμφιθέατρον αὐτὸ προσδεύει εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ
τὸν πολιτισμὸν. ἔχει Νομάρχην, Ταμίαν, Τελώνην, Ἰγχειονόμον, καὶ

ὁ μὲν ἔχει τὰ προτερήματά του, ὅπως ὁ ἕτερος τὰς κακίας του.

Πλὴν τί μὲ μέλλει ἐμὲ ἓνα μικρὸν δαιμόνιον νὰ κάθηται νὰ λέγω, ὅτι ὁ δεινὰ λ. χ. ὁ κύριος Τελώνης φέρ' εἰπεῖν εἶναι τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος· ὅτι τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἐνόμισε τιμάριον του. Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως διὰ νὰ ἦναι ὑπάλληλος καθὼς πρέπει, ἀνάγκη πᾶτα νὰ ἐκλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν ὡς κτῆμα του, καθὼς τὸν καλὸν ὑποκριτὴν, ὅστις παίζων ἐν προσωπεῖον, οικειοποιεῖται τὰ ξένα αἰσθήματα. Ὁ κύριος Τελώνης ἐννόησε λοιπὸν πολὺ καλὰ τὸ μέρος του ὡς ἄξιος ὑποκριτής. Τῶν Λεβιδῶν τὸ γένος εἶναι ἐπιτήδειον, φαίνεται . . .

Ἀησιμονεῖ ὅμως ἐνίοτε, ὡς ἄνθρωπος ὅστις τελωνίζει τὰ εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα καὶ ἀφίνει τοὺς νόμους νὰ κοιμῶνται εἰς τινὰς καὶ εἰς ἄλλους νὰ ἐγείρωνται φοβεροὶ ἐπὶ παραδείγματι τὴν παρελθούσαν εἰς μὲν τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιοι τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐταιρείας *Μιαούλη* ὁ περὶ ἀτμοπλοίας νόμος ἦτο *θυμωμένος*· εἰς τὰ ῥωσικὰ ὅμως, τῆς ξένης δηλαδὴ σημαίας, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἦναι ἐορτῆ, ὁ νόμος κατ' ἀναγκραμματισμὸν ἦτο *μεθυμένος*· ἂν ἤθελα νὰ σοῦ διηγηθῶ θὰ ἐγέλας . . . πλὴν

Ἡ Σύρος ἔχει ποικιλίαν χαρακτήρων μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται μία πτέρυξ Ἀθηναϊκῆς ζύμης. Ἐχει τοὺς δικηγόρους, τὰ ἀμερόληπτα δικαστήρια, τοὺς δικαστὰς τῆς, μεταξὺ αὐτῶν μάλιστα ὁ κύριος Κασιμάκης περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν δικαιοσύνην, διότι ὁ λόγος του εἶναι τὸ βᾶρος τῆς πλάστιγγος, δι' ἧς διανέμεται· ἔπειτα, καθὼς λέγουν, εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἀτομικὴν ἰκανότητα *ἐξυδιασμένην*, ἀκάματος, πανταχοῦ παρὼν· εἶναι καὶ δικαστῆς καὶ διδάσκαλος εἰς ἰδιαιτέρα ἐκπαιδευτήρια, δηλαδὴ πωλεῖ δικαιοσύνην πωλεῖ καὶ γράμματα· εἶναι ἐφημερίδογράφος καὶ ἐκδότης διαφόρων σχολαστικῶν βιβλίων, κτλ. κτλ. κτλ. Χωριστὰ δὲ ὅσα ἀπὸ πολλῆν του μετριοφροσύνην κατεργάζεται ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, συντρέχων τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, ἧτις προάγει τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος λέγει πολλάκις, ὅ,τι δὲν ἤκουσε. . .

Ἡ Σύρος ἔχει καὶ αὐτὴ τοὺς φούρνους τῆς, οἵτινες ἐπίσης, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν δίδουσιν ἄρτον ὅσον θέλουν καὶ ὅποταν θέλουν· καὶ βλέπεις— πλῆθος ἄπειρον νὰ γρονθοκοπῆται παρὰ τὴν θύραν ἐνὸς ὑπογείου καὶ ὁ εἰς νὰ καταμαδῆ τὴν κόμην τοῦ ἄλλου καὶ νὰ διασπάζωνται τινες μεγαλοπρεπεῖς φυσιογνωμίαι, μὲ τὸ τίς νὰ προλάβῃ μίαν ὀκᾶν ἄρτου τὴν ὁποίαν πρὸ τριημερίας ἐπροπλήρωσε. Τίς πταίει; ὁ Νομάρχης, ὅστις μόλις κατορθώνει νὰ φάγῃ καλὸ ψῶμι ἢ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν μέρος καὶ ἄρτοποιοὶ ἀσύνητοι καὶ σιτέμποροι κερδοσκοποὶ. Δὲν εἰξεύρω μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ προδίδω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι πταίει ὁ λαὸς, ὅστις θέλει νὰ πεινᾷ· καὶ ἂν δὲν πταίῃ αὐτὸς, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐμῶ εἰς τὰ στόματα τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ νὰ καταδείξω, ὅτι αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι εἶναι οἱ πταίσται, διότι αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι κρατοῦν τὰ κεφάλαια τῶν ἄρτοποιῶν, αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι εἶναι οἱ προμηθευταὶ τῶν σίτων καὶ πάλιν

αὐτοὶ ἐκτιμηταὶ τοῦ ἄρτου, κατὰ τὰς περιστάσεις . . . Σὺ ὅμως γέρο Ἀβδηρίτα, δὲν λαλεῖς, διότι δὲν ἔχεις δδόντας νὰ αἰσθάνεσαι ἀπὸ τὴν μίγμα ζυμῶνεται ὁ ἄρτος, ἐρώτα ἐμὲ ὅμως, ὅπου ἂν ἔμενα δύο ἀκόμη ἡμέρας, ἤθελα ἐπιστρέφει ἄνω δδόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὥστε μοὶ ἔρχεται ἰδέα νὰ πιστεύσω, ὅτι εἰς τὴν ζύμωσιν προσθέτουσιν χῶμα διὰ νὰ ἀπορροφῆ τὴν ὑγρασίαν, ἐνῶ ἐκφουρνίζεται *ψημένο* καὶ ἄψητο.

Ὅμως, θαρρῶ πῶς εἶδα, ὅτι τῶν ἀρχόντων συμβούλων τὸ καλαθάκι ἦτο γεμάτο, τὸ καλότυχο, ἀπὸ *φραντζολίτσαις* καὶ *κουλουράκια*.

Ἡ Σύρος δὲν εἶναι *στεῖρος*, ἔχει τὴν Ποσειδωνίαν ὄδον, ἧτις δὲν ἐτελείωσε μὲν, κατασκευάζεται ὅμως, καὶ οἱ ἰπποταὶ συριανοὶ καταστρώνουν αὐτὴν διὰ τῶν βαρυπετάλων ἵππων των. Ἐχει πλατεῖαν· ὦ, ἐκεῖνη ἢ πλατεῖα! νομίζεις, ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὰ ἡλύσια πεδία καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς ἀπεράντους σκιαδάς, τὰς ὁποίας σχηματίζουν, ὄχι βέβαια τὰ δένδρα, ἀλλὰ τὰ *πλατεῖα καπέλλα*,— εἶναι τρέλλα!

Ἐχει τὰς λέσχας· ὦ, ἂν ἤθελες, καὶ θὰ θελήσω διὰ νὰ θελήσης, Δέσποτα, νὰ ζωγραφίσωμεν καὶ περιγράψωμεν τὴν Σύρον εἰς διαφόρους ὄψεις, θὰ διασκεδάσωσιν οἱ ἀγαθοὶ συνδρομηταὶ μας.

— Τὸ θέλω, ἀλλὰ χωρὶς, καταλαμβάνεις, νὰ ἐγγίσωμεν τὴν εὐαισθησίαν τῆς μιᾶς καὶ προσκρούσωμεν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἄλλου.

— Ὅχι βέβαια! καὶ ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά μου, διότι ἐγὼ, τὸ δαιμόνιον δηλαδὴ, θὰ γράφω ὑπ' εὐθύνην μου μὲ τὸν ἐπίσημον τίτλον.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Καὶ ὑπὸ τὰς ἐξῆς ἰδίας ἐπιγραφὰς εἰς ἓνα ἕκαστον φυλλάδιόν μας.

— Ἡ πρώτη ἐσπέρα τῆς ἀρίζεός μου καὶ ἡ φωτοχυσία.

— Μία ἐορτὴ καὶ πέντε εὐγενεῖς κυρίαι.

— Μία νυκτερινὴ διασκεδάσις ἐν ὑπαίθρῳ

— Ἐπὸνος ἐκδρομῆ, ἢ ἡ νύμφη τοῦ Κωϊμοῦ.

— Δύο τρομεροὶ ἐργολάβοι *scélérats séducteurs* διηγούμενοι τὰς κατακτήσεις των εἰς ἐν δωμάτιον τῆς *Λέσχης* . . .

Σ. Τὴν κωμῳδίαν ταύτην, ἧτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὡς τὴν ἠκούσαμεν χαρακτηρίζει μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐπὶ τοῦ θερμομέτρου τοῦ *Ρεϊμούρου* ἀναβαίνει ἢ ζωηρότης τοῦ ἄνθους τῆς Συριανῆς νεολαίας, καὶ πόσον ἀξίζει ἢ ἠθικὴ τῆς ἀνατροφῆς, θέλωμεν τὴν προτάξει, ἂν ὁ φίλος ἡμῶν Κύριος Κ. . . λάβῃ τὴν καλοσύνην καὶ μᾶς πέμψῃ τὰς ὀλίγας ἐτι λεπτομερείας ἐπὶ τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος, τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦδε δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ὅτι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου δύναται νὰ παιχθῇ ἐπιτυχῶς.

— Τί λέγεις, Δέσποτα;

— Δέγω, ὅτι εἶσαι ἓνα παμπόνηρο.

Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΤΗΣ.

Χορεύετ' Ἑλληνίδες μου 'στὸ μυρωμένο χῶμα,
 Ποῦ κάμνει τὸ τριαντάφυλλο 'σάν τὸ γλυκό σας στόμα,
 Κι' ὁποῦ μονάχο του γεννᾷ καὶ δάφνη καὶ μυρσίνη.
 Ἐνας χλωμὸς τραγουδηστής τὴ λύπη του ἀφίνει,
 Καὶ ξεκρεμᾷ ἀπὸ ξερὸ τὴν λύρα κυπαρίσσι,
 Γιὰ νὰ φτερώσῃ τὸ χορὸ καὶ νὰ σᾶς τραγουδήσῃ.
 'Στὸ χῶμα 'ποῦ πατεῖτ' ἑσεῖς, ἡ Παναγιά νὰ δώσῃ,
 Τὸ κουρασμένο αὐτὸ κορμὶ, Παρθένες μου, νὰ λυώσῃ.
 Χορέψτε καὶ μὴ βλέπετε τὰ μαύρα δάκρυά μου.
 Τὴν περασμένη τῆς ζωῆ θυμήθηκε ἡ καρδιά μου.
 Σὺν τί νὰ συλλογίζεται, τί ὄνειρο θυμᾶται,
 Ἄν προσκυνᾶτε, τὸ παιδί τοῦ Κρίνου, μὴ βρωτᾶτε . . .
 Κυττάζτε με' γιὰ χάρη σας ἡ λύπη μου σπαίρνει,
 Καὶ χαιμογέλιο ψέφτικο 'στὰ χεῖλιά μου διαβαίνει.—
 Ἐν' ἀηδονάκι τῆς Φραγκιάς 'στὸ σκληρωμένο χρόνο,
 Ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπη του, ἀπ' τὸν πολὺ του πόνο,
 Σᾶς ὕβρις' Ἑλληνίδες μου, πῶς Εἰλωταῖς γεννᾶτε'
 'Στὸ ἀγιασμένο μνημᾶ του χαρούμεναις πετᾶτε,
 Καὶ σκῦψτε, καὶ φιλήστε το καὶ κράξετε « Ἀηδονάκι,
 » Γεννήσαμε τὴν Κλείσουσα καὶ τὸν Καραϊσκάκη!
 » Εὐπνα, καὶ μὴ 'στὸ μνημᾶ σου κοιμᾶσαι πικραμένο,
 » Ἐλεύθερο νὰ ἰδῆς χορὸ καὶ μέτωπο ὕψωμένο!
 Κι' ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴ φωνή, κι' ἀνίσως δὲν ζυπνήσῃ
 Νὰ καμαρώσῃ τὸ χορὸ καὶ νὰ σᾶς τραγουδήσῃ,
 Τ' ἀδούλωτα τραγούδια του σεῖς τότε τραγουδεῖτε,
 Καὶ μὴ τοὺς συμπολίταις του γιὰ χάρη του μισῆτε . . .

Χορεύετ' Ἑλληνίδες μου 'στὸ μυρωμένο χῶμα,
 Ποῦ κάμνει τὸ τριαντάφυλλο σάν τὸ γλυκό σας στόμα.
 Βλέπετ' ἐκείνη τὴν κορφή ποῦ σχίζεται σὲ τρία,
 Πῶχει τὸν ἥλιο μέτωπο, κραυγὴ τὴν τρικυμιά;

Σουλτάνος—Πέρσης εἰς αὐτὴν ἐπῆγε νὰ καθίσῃ,
 Τὴ δόξα του ἀπὸ 'ψηλὸ θρονὶ νὰ χαιρετήσῃ,
 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴ 'ξακουστὴ νὰ ἰδῇ μονομαχία,
 Ποῦ ἔκαμν' ἡ πικρὴ Σκλαβιά μὲ τὴν Ἐλευθερία.
 Ἄχ! ὅσους τώρα μελετῶ νὰ ψάλω, εἶναι σκόνη'
 Ἡ θάλασσα τὸ στόλο του 'κουράσθη νὰ σηκόνῃ,
 Καὶ 'στὴ σκλαβιά τὸ κύμα μας βογκοῦσε θυμωμένο,
 Καὶ νὰ βυθίσῃ ἐπάσχιζε μονάχο του τὸν ξένο.
 Ἐκεῖ κραυγὴ ἀκούσθηκε κ' ἐσειίσθη ἡ Σαλαμίνα,
 Κι' ἀνταπεκρίθη 'στὴ φωνὴ κ' ἡ Σπάρτη κ' ἡ Ἀθήνα,
 Καὶ 'στὸ ἀπέναντι βουνοὶ οἱ ξένοι τρομασμένοι,
 Φάντασμα εἶδανε 'ψηλὸ σάν λεύκα, ν' ἀναιβαίνῃ.
 « Ὁ Αἴας! ἔκραξ' ὁ ἐχθρὸς 'στοῦ Ἰσκιου του τὴ Θέα,
 » Ὁ Αἴας τὸ ἀγαπητὸ 'ξαδέλφι τ' Ἀχιλλέα.
 Καὶ τ' ὄνομά του τρεῖς φοραὶς ἀκούσθη, λένε, τότε,
 Καὶ Ἀθηναῖοι 'στὸ στενὸ φανῆκαν στρατιῶται,
 Κ' ἔλαμψε τοῦ Θεμιστοκλῆ ἡ περικεφαλαία'
 'Στὰ μαζωμένα φρούδια του ἐπήδησ' ἡ ἰδέα,
 Ὅπου τὴν γῆ μας ἔσωσε καὶ τὴν Εὐρώπην ὅλη'
 Ἐκίνησε τὸ χέρι του κ' ἐσμίξαν οἱ δῶα στόλοι.

Βλέπω κι' ἀνήσυχαις πολλὸ κυττάζετε, Παρθένες,
 Κ' ἀκούετε τὴ λύρα μου γλυκὰ χεροπιασιμέναις.
 Τὸ πόδι ἀνυπόμονο τὴ γῆ χτυπᾷ καὶ σκάρτει,
 Καὶ σὺν τὴ λάμψη τοῦ σπαθιοῦ τὸ μάτι σας ἀνάφτει!
 Τί ἔγινε; ἀφῆτε με πριχοῦ νὰ τελειώσω,
 Τὴν ὁμορφιά τοῦ ἐθνισμοῦ σὲ σᾶς νὰ καμαρώσω,
 Στὸ πρόσωπό σας τὴ μορφὴ τῆς Δέσπως νὰ γνωρίσω,
 Γιατὶ ἐζύγωσ' ὁ καιρὸς ποῦ τὴ ζωὴ θ' ἀφήσω.
 Χορεύετ' Ἑλληνίδες μου 'στῆς Παναγιάς τὴ σχόλη'
 Ποῦ εἶναι τώρα τὸ θρονὶ τοῦ Πέρση καὶ οἱ στόλοι;
 Ποῦ εἶναι; ποῦ; τὴ θάλασσα, τὸ κύμα σας βρωτᾶτε,
 Ἐκεῖνο τὴν καταστροφὴ τοῦ ξένου διηγᾶται
 Χίλιαις φοραὶς καλλίτερα ἀπ' τὴ φτωχὴ μου λύρα,
 Κ' ἔχετε 'γειά, μακρὰ ἀπὸ σᾶς τώρα μ' ἀμπώθ' ἡ μοῖρα.
 Σὺν ποῦ σκοπεύει νὰ μὲ πᾶι, ποῦ θέλει νὰ μὲ φέρῃ;
 Ὁ ἄτυχος τραγουδηστής, Παρθένες μου, δὲν ξέρει.

Γνωρίζει μόνο να σὰς ἴπῃ πολὺ πῶς δὲν θὰ ζήσῃ·
Ἦλθ' ὁ καιρὸς τὸ γυάλινο ποτήρι νὰ βράξῃσι!
Δὲν εἶναι ἀπὸ σίδηρο ὁ ἄνθρωπος πλασμένος,
Μὲ ἄλιγο χῶμ' ἀπὸ τὴν γῆ κι' αὐτὸς εἶναι φτιασμένος.
Μὴ κλαίτε, μὴ μ' ἀκούετε, νὰ ζῆτε, λυπημέναις,
Γιὰ μερικὸς εἶναι χαρὰ ὁ θάνατος, Παρθένες.
Ἐνας μονάχ' στοχασμὸς μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι,
Μήπως καὶ μες ἴστον τάφο μου ἀκόμη θὰ θυμοῦμαι. . .
Μ' ἀνίσως σὰς τραγοῦδησα γλυκὰ, καιρὸ κἀνένα,
Κ' ἤδρατε πάντα πρόθυμους τὴ λύρα μου κ' ἐμένα,
Παρθένες μου! εἰς τὴ ψυχὴ τοῦ Ῥήγα σὰς ὀρκίζω,
Μιὰ χάρη νὰ μοῦ κάμετε ποῦ ἀπὸ σὰς ἐλπίζω.
Μῆνες δὲν θὰ περάσουνε κ' ἐγὼ θεὰ πεθάνω.
Ἐλάτε τότε ἴστον φτωχὸ μνημεῖο μου ἐπάνω,
Καὶ κράξτε, α τραγοῦδηστῆ, ὅπου γλυκὰ κοιμᾶσαι,
Ταῖς φιλαινάδες τοῦ χοροῦ καθόλου δὲν θυμᾶσαι;
Καὶ γύρω ἴστον θλιμμένο μου καὶ μαῦρο κυπαρίσσι,
Τοῦ Γυιοῦ τ' Ἀνδρούτσου ὁ χορὸς καὶ πάλιν ἄς ἀρχίσῃ!

Εἶπε, κ' ἐσώπασ' ὁ χορὸς καὶ τὸ πικρὸ τραγοῦδι,
Κ' ἐγλώμιασε σὺν τ' ἄρφανὸ τοῦ Σολωμοῦ λουλουδι (α).
Γλυκὰ τοὺς χαμογέλασε, μία στιγμὴ ἐστάθη,
Κ' εἰς δάσος μέσα σκοτεινὸ βυθίσθηκε κ' ἐχάθη.
Ποιὸς ἕξει εὐρηκεν ἐκεῖ ποῦ πῆγε, τάφο; . . .
Αὐτὰ γιὰ σένα, Ποιητῆ Σπύρο Ζαμπέλι, γράφω.
Εἶναι μικρὸ τὸ χάρισμα, παιδι σου τὸ χαρίζει,
Πλὴν ἡ μεγάλη σου καρδιὰ νὰ τὸ δεχθῆ ἐλπίζει!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

(α.) Ἀκολουθῶ μετὰ συγχινήσεως τὴν πλήρη ποιητικὴν χάριτος ἑπωνυμίαν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸ ἄνθος τοῦτο ὁ ἀδελφός μου, (ἰδὲ φυλλάδιον Ἀδελφίτου 3) καλέσας τὸν γαλιαν ἄνθος Σολωμοῦ. Δέχομαι εὐλαβῶς τὴν ἑπωνυμίαν, καθ' ὅσον ἡ εὐωδία τοῦ ἄνθους ἀπαθανατίζεται εἰς τὸν Σολωμὸν καὶ ὁ Σολωμὸς εἰς τὴν εὐωδίαν.